הצבעים הקסומים

א. פרמיאק (א. וויסוב) (1902 – 1982)

פעם במאה שנה, בלילה של ראש השנה, סבא כפור, הטוב ביותר מכל הזקנים הטובים, מביא לארץ צבעים קסומים. בצבעים אלה אפשר לצייר כל דבר שרק רוצים, והמצוייר יעשה חי.
אם תרצה, צייר פרה ולך אתה למרעה. תרצה – צייר ספינה ותפליג בה. או צייר ספינת חלל ועוף בה לכוכבים. ואפשר גם לצייר דברים פשוטים, למשל כיסא. בבקשה צייר, ומיד שב עליו.
סבא כפור מביא את הצבעים לטוב ביותר מכל הילדים הטובים. וזה מובן. כי אם הצבעים יפלו לידיו של ילד רע או של ילדה רעה, הם יכולים לגרום לצרות רבות. יציירו למישהו אף שני והוא יהיה

בעל שני אפים. יציירו קרניים לכלב, שפם לתרנגולת וגבנון לחתול. ויהיה כלב בעל קרניים, תרנגולת משופמת וחתול גיבן.
ולכן סבא כפור בוחר הרבה זמן את הילד שמקבל צבעים כאלה במתנה.
בפעם האחרונה הוא נתן אותם לילד אחד

מאוד טוב, הטוב ביותר מכל הטובים.
הילד שמח מאוד מהמתנה ומיד התחיל לצייר. הוא צייר צעיף חם לסבתא, לאמא צייר מעיל יפה ולאבא רובה צייד. לזקן עיוור אחד צייר הילד עיניים, ולחברים שלו בית ספר גדול.
אלא שאף אחד לא יכול היה להשתמש במצוייר. הצעיף של סבתא דומה היה יותר לסמרטוט שטיפת רצפות, המעיל של אמא היה כל כך עקום, צבעוני ורחב שוליים שהיא לא רצתה ללבוש אותו, והרובה לא נבדל בהרבה מענף של עץ.
העיניים של העיוור דמו לשני כתמים שחורים והוא לא יכול היה לראות בהם, ובית הספר נראה כל כך מכוער שממש פחד היה להתקרב אליו.
והילד צייר גם את העיר בה הוא גר. ואז ברחובות העיר הופיעו עצים דמויי מטאטאים, הופיעו גם סוסים בעלי רגליים דקים כמו חוטים, בתים עם גגות הפוכים וקירות מתמוטטים. ולאנשים היו מעילים וחולצות שבהם שרוול אחד היה ארוך מהשני...
הופיעו אלפי דברים שבהם לא ניתן היה להשתמש והאנשים התלוננו "איך יכולת לגרום כל כך הרבה רע, אתה, הילד הטוב שבטובים?"

והילד התחיל לבכות. הוא כל כך רצה לגרום אושר לבני-אדם. אלא שהוא לא ידע לצייר ורק סתם בזבז צבעים.
הילד בכה כה חזק ששמע אותו הזקן הטוב מכל הזקנים הטובים, סבא כפור. שמע, פנה אל הילד ושם לפניו סל חדש עם צבעים.
"אלה, ידידי, צבעים פשוטים. הם יכולים להפוך לקסומים אם רק תרצה מאוד בכך." כך אמר סבא כפור, והלך לו. והילד התחיל להרהר. מה לעשות כדי שהצבעים הפשוטים האלה יעשו קסומים, כדי שיוכל לגרום לאנשים אושר ולא מפח נפש?
הילד הטוב לקח מכחול והתחיל לצייר.
הוא צייר בלי הפסקה כל היום וכל הערב.
הוא צייר גם למחרת וביום השלישי והרביעי. הוא צייר עד שגמר את כל הצבעים. ואז ביקש צבעים חדשים.

עברה שנה, עברו שנתיים, עברו שנים רבות. הילד התבגר, נעשה לגבר, אך לא

נפרד מהצבעים. עיניו נעשו ערניות, ידיו כשרוניות ועכשיו בציורים שלו, במקום

בתים עם קירות נופלים, הופיעו מבנים גבוהים ויפים, ובגדים הדורים במקום מעילים דומים לשקים. הילד לא הרגיש בכלל כשנעשה לאומן מכובד. הוא צייר כל שהיה סביבו, וגם מה שעוד אף אחד לא ראה, כמו מטוסים דמויי חצים ענקיים וספינות דומות למטוסים, גשרים תלויים וארמונות מזכוכית.
בני-אדם הביטו בפליאה על הציורים שלו ואף אחד לא התלונן עוד. להפך, כולם שמחו והתפלאו "איזה ציורים יפים ומוזרים! איזה צבעים קסומים!" אמרו, למרות שהיו אלה צבעים רגילים לגמרי. ובאמת הציורים היו כל כך יפים וטובים שבני-אדם רצו להחיות אותם. וכך באו ימים מאושרים כשהמצוייר על ניר נעשה חי ממש, ארמונות מזכוכית וגשרים תלויים וספינות בעלות כנפיים...

כך קורה לא רק עם צבעים אלא גם עם גרזן רגיל או מחט סנדלרים. כך קורה עם כל שבו נוגעות ידיים של הקוסם הגדול מכל הקוסמים, ידיים של אדם עובד, אדם מתמיד.